

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/31/2018
Identifikačné číslo spisu: 5611010373
Dátum vydania rozhodnutia: 12.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5611010373.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného V. X. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 12. júna 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 12. júla 2016, sp. zn. 1 To 39/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. X. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 27. januára 2016, sp. zn. 1 T 149/2011, bol obvinený V. X. uznaný za vinného v bodoch 1/ - 4/ zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), c) (§ 138 písm. j) Trestného zákona) Trestného zákona a v bode 5/ z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

1/

v presne nezistenom čase dňa 28. marca 2007 na bližšie nezistenom mieste v X. uzatvorili v mene podnikateľského subjektu L., IČO: XXXXXXXXX, so sídlom X., ústnu zmluvu na stavu a montáž haly s poškodeným Ing. X. C., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom B., A. ul. XXXX/XX, konateľom spoločnosti O., za konečnú sumu vo výške 1.904.000,- Sk v lehote do 30. júla 2007, na základe vystavil faktúru 30032007 zo dňa 30. marca 2007, pričom pod zámienkou dodania haly postupne vylákal od poškodeného finančné prostriedky, a to dňa 11. apríla 2007 vo výške 500.000,- Sk na č. účtu XXXXXXXXXX/XXXX na začatie stavby, následne dňa 17. mája 2007 došlo k úhrade čiastky vo výške 150.000,- Sk a dňa 11. júla 2007 čiastky vo výške 150.000,- Sk na doplnky haly, pričom obžalovaný vedel už v čase uzatvorenia zmluvy, že uvedenú halu v stanovenom termíne nedodá, nakoľko proti podnikateľskému subjektu L. boli v tom čase realizované viaceré exekučné konania, prevzaté finančné prostriedky však nevrátil, časť haly dodal až po podaní trestného oznámenia, čím spoločnosti O., v zastúpení konateľom Ing. X. C., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom X., A. XXXX/XX, spôsobil škodu vo výške najmenej 800.000,- Sk, t. j. 26.600,- eur,

2/

v bližšie nezistenom čase v mesiaci marec 2007 na bližšie nezistenom mieste v okrese F. uzatvoril v mene podnikateľského subjektu L., IČO: XXXXXXXX., so sídlom X. ústnu dohodu na predaj haly s poškodeným A. A., nar. X. T. XXXX, trvale bytom F., A., za konečnú sumu 650.000,- Sk spolu s DPH, na základe ktorej vystavil predfaktúru č. 3032007 zo dňa 30. marca 2007, pričom dňa 4. apríla 2007 prišlo zo strany poškodeného k čiastočnej úhrade predfaktúry vo výške 250.000,- Sk na č. účtu XXXXXXXXXX/XXXX, následne v mesiaci máj 2007 došlo k úhrade čiastky 150.000,- Sk na náklady spojené s autožeriovom a v mesiaci jún 2007 čiastky vo výške 120.000,- Sk na prepravu haly, o čom vystavil príjmové pokladničné doklady, pričom vedel, že halu v stanovenom termíne nedodá, nakoľko proti podnikateľskému subjektu L. sú realizované viaceré exekučné konania, prevzaté finančné prostriedky nevrátil, čím A. A., nar. X. T. XXXX, trvale bytom F., A. XXXX/XX, spôsobil škodu vo výške 520.000,- Sk, t. j. 17.260,83 eur,

3/

v bližšie nezistenom čase v mesiaci apríl 2007 na bližšie nezistenom mieste uzatvoril v mene podnikateľského subjektu L., IČO: XXXXXXXX, so sídlom X., ústnu dohodu na predaj haly s poškodeným Ing. X. F., nar. X. P. XXXX, trvale bytom B., C. č. XXXXX/XXA, konateľom spoločnosti F. B., s.r.o., so sídlom I. A. X, B., za konečnú sumu 654.500,- Sk, na základe ktorej vystavil faktúru č. 07062007 zo dňa 7. júna 2007, následne došlo zo strany poškodeného k čiastočnej úhrade faktúry vo výške 250.000,- Sk, uvedenú halu v stanovenom termíne v celosti nedodal, pričom mal vedomosť, že proti podnikateľskému subjektu L. sú realizované viaceré exekučné konania a že halu nebude môcť dodať, prevzaté finančné prostriedky nevrátil, čím spoločnosti F. B., s.r.o., so sídlom I. A. X, B., v zastúpení konateľom Ing. X. F., nar. X. P. XXXX, trvale bytom B., C. Z. A. XXXXX/XXT., spôsobil škodu vo výške 250.000,- Sk, t. j. 8.298,47 eur, čím poškodeným Ing. X. C., A. A. a Ing. X. F. spôsobil škodu v celkove výške 1.570.000,- Sk, t. j. 52.114,45 eur,

4/

ako splnomocnenec firmy L., X., IČO: XXXXXXXX, v období od 21. augusta 2007 do 06. februára 2008 v E. pod zámenkou zabezpečenia drevnej hmoty postupne vylákal od spoločnosti X., so sídlom E., IČO: XXXXXXXX, finančné prostriedky v celkovej výške 993.928,50 Sk (32.992,38 eur) tým spôsobom, že spoločnosti X. prisľúbil zaobstaranie drevnej hmoty, ako aj jej odberateľa, pričom prevzal na zaobstaranie drevnej hmoty zálohové platby a následne faktúrami pre spoločnosť X., vystavenými L., ktoré mu boli touto spoločnosťou uhrádzané v hotovosti, deklaroval dodanie drevnej hmoty uvedenej spoločnosti, ako konečného odberateľa, ktorému mal fyzicky dodať označenú drevnú hmotu, uviedol Ing. P. Z., F., F. XXXX/X, pričom tak spravil, hoci vedel o tom, že drevnú hmotu v skutočnosti nedodal ani spoločnosti X., ani Ing. P. Z., čím spôsobil spoločnosti X., škodu vo výške najmenej 32.992,38 eur (993.928,50 Sk),

5/

na základe ústnej dohody zo dňa 7. júla 2009 medzi konateľom firmy E., R. Q. XXX, E. O., IČO: XXXXXXXX, Q. X. majiteľom firmy P. D., s.r.o., so sídlom B. Z. C. v termínoch 15. júla 2009, 17. júla 2009 a 21. júla 2009 odobral z odvozného miesta Q., k.ú. obce V. ihličnatú guľatinu v celkovom množstve 87 m³, s tým, že drevo odoberá pre firmu P., R., v mene ktorej vystupoval ako nákupca uvedenej firmy, avšak drevo uvedenej firme nedodal a ani zaň nezaplatil firme E., na čo jej konateľ Q. X. kontaktoval majiteľa firmy P., ktorý uviedol, že on žiadne drevo nedostal a že obvinený konal vo vlastnom mene, čím spôsobil škodu firme E., vo výške 3.002,37 eur.

Za to bol obvinený V. X. podľa § 221 ods. 3, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), § 41 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona odsúdený na spoločný a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona súd zrušil výrok o vine a výrok o treste rozsudku Okresného súdu

Pezinok č. k. 2T/113/2014 - 418 zo dňa 4. apríla 2015, ktorým bol obvinený uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a uložený mu bol podľa § 221 ods. 3, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 4 roky, pri určení probačného dohľadu nad správaním obvineného v skúšobnej dobe. Súd súčasne zrušil aj ďalšie výroky, ktoré mali v uvedenom výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obvinenému uložená povinnosť nahradiť poškodenému A. A., nar. X. T. XXXX v X., trvale bytom F., A. ulica XXXX/XX škodu vo výške 17.260,83 eur, poškodenej spoločnosti X., IČO: XXXXXXXXX, škodu vo výške 32.992,38 eur, poškodenej spoločnosti L., IČO: XXXXXXXXX, škodu vo výške 3.002,37 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú spoločnosť O., F., IČO: XXXXXXXXX, a spoločnosť F., I., IČO: XXXXXXXXX, s nárokmi na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený V. odvolanie. Krajský súd v Žiline o ňom rozhodol uznesením z 12. júla 2016, sp. zn. 1 To 39/2016, tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Obvinený V. X. podal prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Miloslava Hricka dovolanie smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 12. júla 2016, sp. zn. 1 To 39/2016. Ako dôvody dovolania obvinený uplatnil tie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a § 374 ods. 3 Trestného poriadku.

V súvislosti s uplatnenými dôvodmi dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a § 374 ods. 3 Trestného poriadku obvinený V. X. namietal, že postupom súdu bolo porušené jeho právo na obhajobu a to tým, že súd nevykonal ním navrhované dôkazy. Podľa jeho názoru išlo o dôkazy rozhodujúce pre posúdenie, či sa skutky v bodoch 4/ a 5/, tak ako sú popísané v odsudzujúcom rozsudku, vôbec stali. Súd prvého stupňa nevykonal dôkazy, ktoré obvinený navrhoval a ktoré mali svedčiť v jeho prospech a uznal ho za vinného a uložil mu trest. Odvolací súd toto pochybenie nenapravil a takisto navrhované dôkazy nevykonal. Vzhľadom na to, že skutočnosti, ktoré mali byť týmito dôkazmi zistené, mali zásadný význam na otázku viny obvineného, došlo, takýmto postupom k porušeniu jeho práva na obhajobu. Záverom obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona a súčasne rozsudok (správne uznesenie) odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a prikázal súdu prvého stupňa, aby vec znova prerokoval a rozhodol.

Obvinený svoje dovolanie ešte doplnil podaním z 3. decembra 2018, kde k uplatneniu dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku uviedol, že pochybenia na súde prvého stupňa neboli napravené ani v odvolacom konaní, hlavne neakceptovanie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) a to nevypočutím navrhovaných svedkov a neakceptovaním vykonania navrhovaných dôkazov rozhodujúcich na obranu obvineného. Zároveň dovolanie rozšíril o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a namietal objektívnu stránku spáchaných trestných činov.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš v tom smere, že tvrdenia obvineného v rámci ním prezentovaných dovolacích dôvodov je potrebné hodnotiť ako irelevantné a konštatovať dôvodnosť postupu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Navrhol preto dovolanie obvineného s odkazom na citované ustanovenie zamietnuť.

Splnomocnenec poškodenej spoločnosti L., JUDr. Peter Pór navrhol dovolanie obvineného odmietnuť s poukazom na ustanovenie § 382 písm. c) Trestného poriadku a JUDr. Zuzana Medvecká, zástupkyňa poškodenej spoločnosti X. navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného rovnako podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné odmietol.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Trestného poriadku zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v súvislostiach § 374 ods. 3 Trestného poriadku a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie sú splnené.

Pokiaľ ide o ustanovenie § 374 ods. 3 Trestného poriadku toto nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania. Uvedené ustanovenie len v nadväznosti na ustanovenia § 369 Trestného poriadku a § 372 ods. 1 Trestného poriadku vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietať aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku (sťažnosti alebo odvolaní). Ak dovolateľ namieta chybu konania na súde prvého stupňa, musí táto chyba zodpovedať niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 Trestného poriadku a takto musí byť aj v dovolaní označená (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). [K tomu vid' uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47/2014.]

Z uvedeného potom vyplýva, že eventuálne chyby konania súdu prvého stupňa mohol dovolací súd posudzovať prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý obvinený v podanom mimoriadnom prostriedku uplatnil a ktorý zároveň v spojitosti s § 374 ods. 3 Trestného poriadku aj označil.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného

poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Vo všeobecnosti k uplatnenému dovolaciemu dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej súvislosti pritom najvyšší súd upozorňuje na skutočnosť, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania.

Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako i vo vzájomných súvislostiach.

Konkrétne k dovolacím námietkam, ktoré obvinený subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, týkajúcich sa nevykonania dôkazov navrhovaných zo strany obvineného, najvyšší súd uvádza, že na tomto mieste je potrebné najprv uviesť, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstávam obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhom na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy aj ich hodnotenie súdmi nižších stupňov. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 2 Trestného poriadku).

Ak by však aj podľa vyššie uvedených kritérií išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné

posúdiť, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, a to v závislosti na tom, či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie vo veci samej.

Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený mal v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Ako však už bolo uvedené, zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a nevykonanie ďalších dôkazných návrhov obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku teda nie je splnený.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať ani meniť, najvyšší súd považuje ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania za zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Najvyšší súd opakuje, že ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia dovolateľa, ktoré smerujú len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o namietané právne posúdenie konania obvineného, tak k tomu najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou súdmi nižšieho stupňa.

Vo všeobecnosti sa žiada podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol

subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd pritom opätovne zdôrazňuje, že konanie V. bolo subsumované pod správne skutkové podstaty.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak nie je splnený.

Neuniklo navyše pozornosti najvyššieho súdu, že obvinený vo svojom dovolaní a v jeho doplnení v podstate zopakoval námietky, ktoré uplatnil v odvolaní proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline z 12. júla 2016, sp. zn 1 To 39/2016. S týmito námietkami sa už Krajský súd v Žiline vysporiadal veľmi podrobným, jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom. Dovolací súd preto v tomto smere odkazuje na odôvodnenie predmetného rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.